

Eduardo Galeano: Jag var 12 år

Årets möte på Sergels Torg till minne av anfall på Moncadakasernen 26 juli 1952, det nederlag som ledde till seger

Jag var 12 år när de gick till anfall mot Moncadakasernen, 18 när gerillan segrande tågade in i Havanna. Vi i min generation har haft den stora lyckan att växa upp med den kubanska revolutionen. Redan tidigt blev den en del av våra liv och fick fäste i våra själar. Nu hyllar jag med miljoner människor denna revolution som om den vore min.

Den har givit mig styrka

när jag varit på väg att falla. Den har smittat mig med sin energi, dag efter dag, år efter år, genom den långa kamp som räddade den från nederlag och förräderi. Kuba gjorde smulor av orättvisans struktur och bekräftade att några samhällsklassers utsgugning av andra och några länders utplundring av andra inte är något "naturligt" inslag i människans villkor och inte heller i världsalltets harmoni. Många murar har rests för att hejda kraften i detta goda, folkliga raseri.

Kolonin förvandlade sig till fosterland,

tog ödet i egna händer. Kvinnorna befriade sig från passivisering som andra klassens medborgare. Den ojämlika utveckling upphörde som i hela Latinamerika straffar ut landsbygdens folk för att några få städer ska få svälla upp som babyloniska parasiter. Den gräns suddades ut som skilde handens arbete från hjärnans, uppförd av traditioner som lemlästar oss till enfald och slår sönder vårt samvete.

Vägen till detta stordåd

har inte varit någon söndagspromenad och den har inte varit rak. När revolutionerna är på riktigt genomförs de inom möjligheternas gräns. I en värld som inte tillåter några Nokas Ark har Kuba skapat ett solidariskt samhälle ett stenkast från fiendesystemets maktcentrum. Under hela denna tid har jag älskat denna revolution, mycket. Inte bara för dess framgångar, dem är det lätt att älska, utan också för dess motsägelsefulla felsteg.

Jag känner igen mig i dess misstag:

detta samhällsbygge har rests av enkelt folk av kött och ben, inte av bronshjältar eller ofelbara maskiner. Den kubanska revolutionen har försett mig med en oupphörlig källa till hopp. Där finns de nu, starkare än alla tvivel och förbehåll, dessa nya generationer som utbildats för deltagande och inte för själviskhet, för skapande och inte för konsumism, för solidaritet och inte för konkurrens. Och där finns, starkare än vilket missmod som helst, det levande beviset för att den lidelsefulla kampen för människans värdighet inte är meningslös, och den påtagliga och dagliga demonstrationen av att en ny värld kan byggas i verkligheten och inte bara i profeternas fantasi.

Översättning Eva Björklund

Källa Cubadebate 120114

Eduardo Galeano är en av Latinamerikas främsta författare. Hans stora genombrott, och kom med boken om Latinamerikas historia 1971, 1 Latinamerikas öppna ådror. Det är fortfarande hans mest kända bok och en klassiker. På 80-talet gav han också ut en makalös skildring av Amerikas historia i skönlitterär form, trilogin Memória del fuego, Eldens minne, som idag kanske är det verk som närmast förknippas med Galeano. 2010 fick han Stig Dagermanpriset. Galeanos egen trosbekännelse är: "Ingen sanning är större än sökandet efter sanning."

På svenska finns. Latinamerikas öppna ådror, Sången vi sjunger, Eldens minne 1. Födelse, Eldens minne 2. Ansikten och masker, Eldens minne 3. Vindens århundrade, Fotbollens himmel och helvete, Bakvända världen, Omfamningarnas bok.